

Fa 50 anys un grup de bojos armats amb escopetes de fira va intentar l'assalt a la caserna Moncada, Cuba. Marginals, sense recursos però armats amb forta decisió i valentia, es van enfrontar a la feroç dictadura representant dels interessos imperialistes de la oligarquia nord-americana. Anys després aquesta presumpta debilitat en forma de guerrilla va derrotar a tot un exèrcit i al sistema capitalista que defensava.

En l'Estat espanyol, centenars de militants realitzen actes subversius, sabotatge o atac a estructures capitalistes cada setmana. Grups de suport veuen amb simpatia aquestes accions, entenen el perquè i la seva necessitat per a produir una ruptura real amb el sistema cap a altres formes de vida infinitament més justes.

Ens trobem amb una àmplia estructura guerrillera ja existent però que no funciona encara com a tal, el que permet el tractament aïllat per part de l'estat de les accions individuals, facilitant la repressió i minimitzant les conseqüències d'actes descoordinats.

On està avui el nostre Moncada? Com atacar-lo? Quan? Potser d'alguna de les respostes algun dia sortirà el ciment que uneixi les diferents resistències anticapitalistes en La Resistència.

Cartes d'Amanda i Edu, anarquistes valencians torturats per la policia

Relat dels dos companys després de patir la tortura de les presons de l'estat. Finalment no són processats per 'terrorisme'.

Edu: Serien les 6 de la tarda del dilluns i estava passejant sol pel meu barri, se m'apropa un jove a demanar-me una cigaretar i a l'instant, per darrere noto un cop en el cap i que m'agafen pel coll, allà va començar el malson.

Em van llençar al terra i entre empentes i cops em van introduir en un cotxe el qual va arribar immediatament, em van ficar emmanillat mentre un policia m'estreny el cap i me l'empeny fins el terra, li vaig dir que m'estava fent mal i em va amenaçar amb que o callava o em donava d'hosties. Els pregunto la raó de la meua detenció i em diuen que en els pròxims 5 dies ho sabria.

A l'arribar a comissaria em van treure del cotxe a estirons i em van pujar a un dels pisos de la comissaria, no paraven de retorçar-me els braços i estirar-me de les esposes amb força.

Els encaputxats em van ficar en una habitació i d'una empenta em van posar contra la paret.

Al moment va aparèixer un inspector, em va donar la volta i va començar a pegar-me hòsties en la cara, mentre em deia que a mi i a Amanda ens havia arribat l'hora.

Va començar a amenaçar-me amb que cantés o els pròxims 5 dies allà els anava a passar molt malament, m'empeny cap a la finestra i amenaça amb llençar-me baix si li segueixo tocant els collons, jo decideixo estar en silenci en aquests moments, comencen a estrènyer-me els braços i donar-me hòsties, hi ha un que m'agafa de les esposes i empeny cap amunt, el que em provoca un dolor intens en els braços, m'ensenyen un paper dient que em poden tenir allí 5 dies incommunicat...

Amanda: [...] vaig Assumir tres accions, la crema d'un caixer en solidaritat amb els i les prexss i contra l'aïllament; la crema d'una grua contra el projecte urbanístic del Cabanyal; i la fabricació i enviament del sobre bomba que va esclatar a correus que anava dirigit al partit feixista Espanya 2000.

[...] NO m'agradaria que es parlés de muntatges, de repressió ni s'usés el to victimista que crec que és tan fàcil de recuperar per a ells. M'agradaria que s'enquadrés el que ha passat dintre del context de la situació global que vivim, dintre de la lluita de classes que ha existit, existeix i existirà mentre perduri l'estat i el capitalisme.

Altra idea que m'agrada, quant a les accions de les quals he parlat, és que són accions que tots podem fer, transmetre que qualsevol podem copejar allò que ens oprimeix. No vull que la por enfosqueixi res, que ningú es "moderi", es "contingui", "canvii les formes", "usi altre llenguatge", "busqui noves vies", ni merdes d'aquestes.

Tinc plena confiança en les eines que l'anarquisme duu usant des de sempre. [...] Com diu la cançó, el que més m'atemoritzava és que tot segueixi igual, i com diu una altra cançó: no esperis que les coses canviïn sense tu, no canviaran [...]

Situació del detinguts a Tsalónika

Entre els 7 presos l'espanyol Carlos Martín Matrinez no va ser reconegut per cap testimoni que l'hagi vist llençant còctels Molotov, però l'han enviat a la càrcel degut al fet que els mitjans d'informació grecs volen presentar-lo com un cuasi

terrorista, membre d'una organització anarkista violenta, i li van inventar que pertany a un grup terrorista basc.

A tots els presos se'ls imputen els mateixos càrrecs: Possessió de còctels MOLOTOV (que a Grècia estan considerats com explosius), resistència a l'autoritat, mals, participació en manifestació violenta, possessió i ús d'armes i incendi. Per a ells es prevuen penes de 2-12 anys, però encara mai s'ha posat a Grècia penes de més de 5 anys a Anarkistes

Se'ls pot escriure a aquests correus:

contacts2003@disobey.net o finacial2003@disobey.net.

El CSO Les Naus en Guerra Permanent.

Hi ha més guerres que les que es veuen per televisió? Si, hi ha altres guerres.

Guerres que no es lliuren en llocs remots, guerres en les quals no hi ha batalles entre tropes, ni bombardejos de l'aviació; guerres, en definitiva, que no adopten la forma clàssica d'un enfrontament

militar. Ens referim a les guerres quotidianes, les guerres que lliurem cada dia en les nostres vides.

No cal marxar a llunyans deserts per a assistir a elles. Aquesta ciutat, Barcelona, com qualsevol altra ciutat, és un camp de batalla. Ara assistim a un nou episodi d'aquesta guerra permanent: l'intent de desallotjament del CSO Els Naus.

Sembla que els centres socials formen part d'aquest enemic a exterminar. Sembla que cal acabar amb les activitats culturals, amb l'autoorganització, amb l'experimentació de formes de vida en llibertat i comunitat. Sembla que cal derrotar a la gent que s'uneix per a combatre la seva por, la seva solitud, el seu fàstic davant aquestes vides que ens obliguen a patir.

La guerra no ha acabat. La guerra es lliura tots els dies. Tots som l'enemic a derrotar.

<http://www.sindominio.net/lesnaus>

No Oblidem, Carlo

Génova 2001. Dos anys enrere. Carlo, primera víctima del moviment antiglobalització europeu. Dossier resum recollit de diversos indymedies, Nodo50, Rebelión, La Haine....

www.iespana.es/quesevayantodos-ya/carlo.html

Lluita a la Xarxa

www.nodo50.org/cartelera_libertaria
www.euskalherria.indymedia.org
www.nodo50.org/desdedentro
www.nodo50.org/ehk
www.endavant.org

www.antorcha.org
www.barcelona.indymedia.org
www.cgt.es
www.segi-gazte.com
www.nodo50.org/pagalt
www.nodo50.org/izca

www.kaosenlared.net
www.nodo50.org/rashmadrid
www.cadizrebelde.com
www.cnt.es
www.rebellion.org
www.casaencantada.org

